

Na ráno jsem si domluvila schůzku se šéfem. Na 9. hodinu. Chtěl vědět, jak věci postupují. Většinou vstávám brzo, ale raději jsme si nařídila budíka, dopila portské a šla spát.

Nevím, jestli byla nějaká špatná konstelace hvězd, ale celé ráno bylo špatně. Budík poprvé zazvonil 7 minut před 8. Automaticky jsem ho zaklapla a znovu usnula. Vzbudil mě až telefon v 9:22. Volal šéf. Rychlostí blesku jsem vypadla z domu a ještě v tramvaji jsem si malovala oční stíny. Cestou jsem si domluvila s Klárou oběd na půl druhou u nás v pasáži. Dala jsem si předsevzetí, že tentokrát tam musím přijít včas.

Na schůzku se šéfem jsem dorazila o hodinu a půl později. Byl velmi strohý, když si vyslechl hlášení o vyšetřování, jen poznamenal, že to nezvládám a že k tomu případu ještě někoho přiřadí. Nechci, aby to dával někomu jinému. A hlavně ne tomu debilovi Pepovi. Nemá mě rád. Já jeho taky ne. Jak jsem pak nad tím v kanclu rozmyšlela, zapoměla jsem na ten domluvený oběd. Vylítla jsem. V hlavě jsem si nadávala, že jdu zase pozdě. Dorazila jsem do restaurace, ale Klára nikde. Teď jsem si všimla, že je teprve 12:37. No nic. Posadila jsem se a dala si Mojito virgin. Dnes se mi vůbec nic nedaří. Přála jsem si, aby se to po obědě zlepšilo. V diáři jsem si procházela odpolední program. Upoutala mě poznámka: "19:30 p. Vrabec končí v práci." Potřebuji s ním nutně mluvit. Včera jsem na něj čekala do půl desátý. Myslím si, že mě viděl přes okno a tak nevylezl. Dělal, že tam není.

Přišla Klára. Divila se, že už tam jsem. Vyprávěla jsem jí o svém strašném ránu. A že vážně nechci, aby ten případ dostal Pepa. Víím, že jsem s tím zatím moc nepohla, rozhodně ale dokážu víc než on. Fakt jsem byla rozčilená. Klárka se mě snažila uklidnit, tak změnila téma na chlapy (na chlapy obecně). U toho se rozčilujeme obě. Úplně jinak a vlastně je to zábava. Ani jsem si nevšimla, jak ten čas letí, rozloučili jsme se až ve tři čtvrtě na tři.

Na večer jsem opět vyrazila za panem Vrabcem. Tentokrát ho nenechám, aby se schovával. Přesně v půl osmý jsem stála u jeho dveří. Akorát odcházel nějaký muž, tak jsem se ho zeptala, jestli je uvnitř. "Bohužel, těsně jste se minuli, je to tak 7 nebo 8 minut co odešel." odpověděl. Sakra! Za tohle mě šéf fakt nepochválí.

Musela jsem si pročistit hlavu. Vyrazila jsem do baru. Dál si toho moc nepamatuju, snad jen, že domů jsem dorazila mezi půl a tři čtvrtě na 6 ráno.